

schien korter kunnen zijn. Ten derde: het verdient aanbeveling De Bie's gewoonte om familierelaties met andere 'bekende Nederlanders' aan te geven, vaker te blijven volgen. Nu moet men bij zoveel telgen uit het geslacht Locher gaan puzzelen en mist men tenslotte toch nog de Leidse historicus, evengoed als alleen kennis van buiten af tot het besef leidt dat de zoon Bakhuizen van den Brink zijn vader in markante trekken schetst. Op deze wijze zou ook de band met het 'niet-godgeleerd Nederland', waarvan ik, ondanks de in het ZWO-jaarboek gedane beloften, niet zo veel heb bespeurd, beter kunnen worden aangetoond. Eigenlijk kwam in 'De Bie en Loosjes' de maatschappelijke context, zij het op een wat brokkelige wijze, beter tot haar recht.

Met deze gedachten in het hoofd werd ik bij het nog weer eens doornemen van dit nieuwe, soliede werk getroffen door hetgeen Posthumus Meyjes op p. 81 over een zeventiende-eeuwer opmerkte: hij was 'een uiterst precieze, maar ook ietwat omstandige geleerde, die zijn eigen weg ging zonder zich sterk door de vragen van de tijd te laten storen'. Ik moet er niet aan denken wanneer het Lexicon een andere geest zou hebben willen ademen als hier geformuleerd: het zou ofwel nooit zijn verschenen, ofwel modieus omstreden en over tien jaar alweer verouderd zijn geweest. Nu maakt het de indruk van *aere perennius* te zijn.

J.A. Bornewasser